

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Ing. A. K.**, se sídlem M. nám. 191/18, D., IČ: 672 22 544, zast. Mgr. Martinem Kolářem, advokátem se sídlem v Děčíně, Na Vinici 1227/32, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o žalobě proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 20.2.2015, č.j. MSP-29/2014-LO-ROZ/2,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 20.2.2015, č.j. MSP-29/2014-LO-ROZ/2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Koláře, advokáta, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se domáhal žalobce přezkoumání rozhodnutí ministryně spravedlnosti (dále též „rozkladový orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí ministerstva spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“) ze dne 23.10.2014, č.j. MSP-19/2012-LO-INSO/155. Tímto rozhodnutím ministerstvo zrušilo žalobci zvláštní povolení vykonávat činnost insolvenčního správce.

V podané žalobě nejprve žalobce konstatoval, že je insolvenčním správcem, jemuž bylo uděleno zvláštní povolení k výkonu činnosti insolvenčního správce dle § 3 odst. 2 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“).

S ohledem na účinnost novely (zákon č. 185/2003 Sb.) zákona o insolvenčních správcích (od 1.8.2013), který stanovil, že činnost insolvenčního správce se zvláštním povolením je citlivou činností podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) a stanovil, že takovou citlivou činnost může vykonávat pouze osoba splňující předpoklady pro výkon citlivé činnosti dle zákona o ochraně utajovaných informací, podal žalobce dne 23.4.2014 žádost o vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby, tedy učinil tak cca 100 dnů přede dnem 1. 8.2014.

V souvislosti s uvedeným žalobce poukázal na přechodné ustanovení zákona č. 185/2013 Sb., dle něhož insolvenční správce, kterému bylo vydáno zvláštní povolení nebo zvláštní povolení hostujícího insolvenčního správce přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nemusí splňovat předpoklady pro výkon citlivé činnosti podle zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti po dobu 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona; tato lhůta uplynula dne 1.8.2014.

Dále žalobce konstatoval, že Národní bezpečnostní úřad (dále jen „NBÚ“) má dle ust. § 117 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací lhůtu k ukončení řízení o vydání dokladu 75 dnů ode dne jeho zahájení. Žalobce byl v legitimním očekávání, že NBÚ ověří splnění předpokladů pro výkon citlivé činnosti a ještě před uplynutím lhůty stanovené novelou zákona o insolvenčních správcích vydá žalobci doklad, tedy před 1.8.2014. V průběhu řízení však došlo k přerušení řízení na 9 měsíců. Takový postup žalobce nemohl předem legitimně očekávat, neboť postup NBÚ závisí výhradně na uvážení tohoto úřadu. S ohledem na tuto skutečnost nemohl žalobce ke dni 1.8.2014 doložit splnění předpokladu pro výkon citlivé činnosti. Žalobce doložil žalovanému, že řízení před NBÚ stále probíhá.

Bez ohledu na tuto sdělenou skutečnost ministerstvo vydalo dne 23.10.2014 rozhodnutí č.j. MSP-19/2012-LO-INSO/155, kterým žalobci zvláštní povolení vykonávat činnost insolvenčního správce zrušilo s odůvodněním, že žalobce nesplnil podmínku dle § 6 odst. 2 písm. c) zákona o insolvenčních správcích. Napadeným rozhodnutím ze dne 20.2.2015 byl rozklad žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítnut.

Žalobce namítá, že byl zkrácen na svých právech, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné a to jak z formálních, tak z hmotněprávních důvodů.

Žalobce namítá, že ministerstvo k probíhajícímu řízení před NBÚ nepřihlédlo, ačkoliv jeho dlouhý průběh nebyl nijak žalobcem zaviněn. Žalovaný měl správní řízení o zrušení zvláštního povolení přerušit do doby skončení řízení o předběžné otázce, tj. řízení před NBÚ o vydání dokladu, mohl tak učinit i žalovaný s ohledem na § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Skutečnost, že žalovaný řízení nepřerušil ani na žádost žalobce, je v rozporu se základními zásadami správního řízení. Žalobce zdůraznil, že učinil všechny nezbytné kroky, které po něm bylo lze spravedlivě požadovat, aby následkům představující napadené rozhodnutí zabránil. Postupoval v souladu s právem a nemohl legitimně očekávat, že bezpečnostní řízení před NBÚ bude trvat (včetně přerušení řízení) téměř 10 měsíců.

Žalobce rovněž poukázal na praxi žalovaného, který zastavuje řízení o zrušení zvláštního povolení, pokud účastník v průběhu řízení o zrušení zvláštního povolení doloží doklad i dodatečně, tedy i po uplynutí lhůty stanovené v novele zákona o insolvenčních správcích, tj. po 1.8.2014. S uvedeným koresponduje i napadené rozhodnutí, v němž je uvedeno, že „účastník však správnímu orgánu do dnešního dne nepředložil ověřenou kopii dokladu o bezpečnostní způsobilosti“. Žalobce dále uvedl, že doklad vydávaný NBÚ není konstitutivním rozhodnutím, nýbrž „toliko“ dokladem o stavu účastníka řízení ve smyslu §

151 správního řádu, což znamená, že jde toliko o deklaraci skutečnosti, že účastník řízení před NBÚ předpoklady pro výkon citlivé činnosti splňoval, splňuje a je předpoklad, že je bude splňovat i nadále.

Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (na podporu uvedeného žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45). Napadené rozhodnutí nejenže nijak nereagovalo na návrh žalobce na přerušení řízení, stejně tak v něm nebylo rozkladovým orgánem reagováno ani na námítky týkající se šetření legitimního očekávání žalobce a jeho práv nabytých v dobré víře, nutnosti aplikace zásady spolupráce správních orgánů v daném řízení ve smyslu § 8 správního řádu. Dle žalobce nebyla dodržena zásada proporcionality, která stanoví správnímu orgánu povinnost dbát přiměřenosti zvoleného šetření k okolnostem případu, zásada nestrannosti (materiální ekvity) a legitimního očekávání, což se vztahuje k popsání praxi ministerstva v jiných případech (§ 2 odst. 4 správního řádu). Kromě uvedených zásad (ochrany dobré víry, proporcionality, materiální ekvity a legitimního očekávání) měl žalovaný aplikovat zejména zásadu spolupráce správních orgánů ve smyslu § 8 správního řádu a dbát vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Správní orgán byl povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka a měl se sám pokusit v rámci možností zkoordinovat svůj postup s NBÚ a žádat od tohoto orgánu, aby mu byly poskytnuty informace o očekávaném datu vydání či nevydání dokladu (§ 50 odst. 3 správního řádu). Jestliže žalovaný však nepřerušil správní řízení z moci úřední ani na žádost žalobce, nezkoordinoval svůj postup s NBÚ, zatížil řízení podstatnou vadou a obě vydaná správní rozhodnutí jsou zatížena nezákonností.

Závěrem žalobce konstatoval, že doklad o bezpečnostní způsobilosti obdržel dne 4.3.2015, kdy již bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí rozkladu, které bylo nesprávně doručeno do datové schránky žalobce a dne 9.3.2015 s relevantními právními účinky do datové schránky právního zástupce.

Ve vyjádření navrhl žalovaný zamítnutí žaloby. Ve vztahu k požadovanému přerušení řízení před správním orgánem zdůraznil, že přerušení řízení nesmí být v rozporu s veřejným zájmem a účastníku řízení na tento institut nevzniká právní nárok. Pokud by ministerstvo řízení s žalobcem přerušilo, připustilo by dočasné zhojení absence jednoho z nutných předpokladů výkonu činnosti zvláštního insolvenčního správce, což není dle žalovaného ve veřejném zájmu.

Dále žalovaný poukázal na zásadu legality vyjádřenou v ust. § 2 odst. 1 správního řádu a zásadu ochrany veřejného zájmu v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, kterými je vázán při výkonu své činnosti, jakož i zásadu rychlosti řízení tj. vyřízení věci bez zbytečných průtahů obsaženou v ust. § 6 odst. 1 správního řádu.

Určující v daném případě je skutečnost, zda žalobce neprokázal, že splňuje předpoklady pro výkon citlivé činnosti podle zákona o bezpečnostní způsobilosti a zákona o insolvenčních správcích.

K zásadě zakotvené v ust. § 8 odst. 2 správního řádu žalovaný uvedl, že v daném případě řízení vedené NBÚ a řízení vedené žalovaným představují dvě naprosto odlišná řízení. Ministerstvo nemá povinnost ani možnost ingerovat do řízení před NBÚ a není ani v jeho kompetenci na NBÚ činit dotaz. Důkazní povinnost jde v tomto případě k tíži insolvenčního správce.

Žalovaný má za to, že se řádně vypořádal se všemi námítkami.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a přihlédl též k vadám, jež je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§76 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, ač na jeho nařízení žalovaný trval. Postupoval totiž podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., poněvadž napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Insolvenční správce se zvláštním povolením musí splňovat předpoklady pro výkon citlivé činnosti podle zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Tato povinnost vyplývá z novely insolvenčního zákona, která nabyla účinnosti ke dni 1.8.2013, kdy podle přechodného ustanovení správce, kterému bylo vydáno povolení před účinností této novely, nemusí splňovat předpoklady pro výkon citlivé činnosti po dobu dvanácti měsíců (přechodné období). Přechodné období skončilo ke dni 1.8.2014. V daném případě bylo zahájeno dne 4.8.2014 správní řízení z úřední povinnosti o zrušení povolení, které vyústilo ve vydání napadených rozhodnutí.

Z povahy věci se soud nejprve musel zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze pak hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71).

Mezi účastníky není sporné, že žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí nedisponoval dokladem, z něhož by vyplývalo, že splňuje předpoklady pro výkon citlivé činnosti podle zákona o ochraně utajovaných informací, sporným však je, zda ministerstvo mělo s ohledem na skutečnost, že žalobce jej vyrozuměl o probíhajícím řízení před NBÚ, tuto skutečnost ověřit, resp. řízení přerušit, popř., zda tak měl učinit rozkladový orgán, když žalobce výslovně v podaném rozkladu na probíhající řízení před NBÚ upozorňoval a namítal porušení zásad správního řízení s poukazem na ust. § 2 a 8 správního řádu.

Ze správního spisu soud ověřil, že

- dne 23.10.2014 vydalo ministerstvo rozhodnutí, kterým panu Ing. A. K. zrušilo zvláštní povolení vykonávat činnost insolvenčního správce.

V odůvodnění rozhodnutí poukázalo ministerstvo na ust. § 13 odst. 1 písm. b) zákona o insolvenčních správcích, dle něhož správní orgán zruší zvláštní povolení insolvenčnímu správci, který nesplňuje některou podmínku v ust. § 6 tohoto zákona. Podle § 6 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích je takovou podmínkou splnění předpokladů pro výkon citlivé činnosti podle zákona o ochraně utajovaných informací, přičemž splnění podmínky se prokazuje ověřenou kopií dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby nebo osvědčení fyzické osoby.

Vzhledem k tomu, že přechodné období pro splnění předpokladu pro výkon citlivé činnosti skončilo k 1.8.2014 a ministerstvu nebyla doručena ověřená kopie dokladu bezpečnostní způsobilosti insolvenčního správce, ministerstvo zahájilo dne 4.8.2014 řízení o zrušení zvláštního povolení insolvenčního správce. Účastník řízení ve vyjádření neuvedl žádné námitky nebo skutečnosti rozhodné pro zastavení řízení, správní orgán proto rozhodl o zrušení zvláštního povolení vykonávat činnost insolvenčního správce.

- proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce rozklad ze dne 4.11.2014, který odůvodnil v přípisu ze dne 26.11.2014. Účastník namítal, že již dne 23.4.2014 požádal NBÚ o vydání dokladu a ve vyjádření k „Oznámení o zahájení řízení z moci úřední“ sdělil ministerstvu, že v rámci tohoto řízení vykonal dne 23.7.2014 pohovor. Podle § 117 odst. 7 zákona o ochraně utajovaných informací došlo k prodloužení lhůty pro ukončení bezpečnostního řízení na 9 měsíců od zahájení tohoto řízení, tj. do 23.1.2015. Tyto skutečnosti si mohlo a mělo ministerstvo ověřit. Ministerstvo mělo řízení o zrušení zvláštního povolení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušit do doby rozhodnutí NBÚ o žádosti o vydání dokladu, neboť je zřejmé, že bezpečnostní řízení před NBÚ řeší předběžnou otázku, kterou je třeba zodpovědět v řízení o zrušení zvláštního povolení. Nadto účastník řízení zdůraznil, že doklad o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby de facto toliko deklaruje, že vzhledem k minulosti osoby žadatele o vydání takového dokladu nenastaly žádné skutečnosti, které by představovaly překážku pro výkon citlivé činnosti.

Účastník řízení poukázal rovněž na principy správního řízení, tj. zásadu šetření práv nabytých v dobré víře v § 2 odst. 3 správního řádu a zásadu adekvátnosti zásahu do práv, k nimž bylo na místě řízení o zrušení zvláštního povolení přerušit. Rovněž tak účastník řízení poukázal na ust. § 8 správního řádu, dle něhož správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby.

V doplnění ze dne 4.12.2014 pak účastník řízení poukázal na lhůty stanovené pro bezpečnostní řízení o vydání dokladu tj. § 117 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, dle něhož bezpečnostní řízení je ukončeno ve lhůtě 75 dnů ode dne jeho zahájení a dále namítl nepřiměřenou tvrdost zákona spočívající ve lhůtě dvanácti měsíců v přechodném ustanovení zákona o insolvenčních správcích.

- v napadeném rozhodnutí ze dne 20.2.2015 nejprve rozkladový orgán konstatoval vydání rozhodnutí ze dne 23.10.2014, poté shrnul rozkladové námitky, k nimž následně uvedl:

1) *k otázce přerušení řízení o zrušení zvláštního povolení do doby rozhodnutí NBÚ* poukázal na přechodné ustanovení zákona č. 185/2013 Sb., kterým se mění zákon o insolvenčních správcích, ust. § 13 odst. 1 písm. b) a § 6 zákona o insolvenčních správcích a rovněž § 80 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací. Poté rozkladový orgán konstatoval, že účastník řízení nepředložil dosud ověřenou kopii dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby nebo osvědčení fyzické osoby. Protože výkon činnosti insolvenčního správce je vysoce specializovanou činností, který má dosah do majetkové sféry dlužníka a jeho věřitelů, je kladen velký důraz na to, aby tuto činnost vykonávala osoba náležitě odborně vybavená. Účastník, v souladu s ust. § 13 odst. 1 písm. b) zákona o

insolvenčních správcích, mohl a měl legitimně očekávat, co se stane v případě, že přestane splňovat některou z podmínek podle § 6 zákona o insolvenčních správcích (str. 2 poslední odstavce napadeného rozhodnutí);

2) *k námitce porušení zásady v § 8 správního řádu* citoval rozkladový orgán znění tohoto ustanovení a uvedl dále, že výrazem této zásady může být např. institut dožádání dle § 13 správního řádu či se může jednat i o poskytování závazných stanovisek, upozorňování na nicotné rozhodnutí nebo provedení delegace řízení na jiný správní orgán. Dále rozkladový orgán uvedl, že se zásadou souvisí možnost vést v určitých věcech společné řízení podle § 140 správního řádu nebo ustanovení znalce podle § 56 správního řádu.

3) *k námitce nedostatečné délky lhůty pro doložení dokladů o bezpečnosti způsobilosti fyzické osoby* rozkladový orgán kromě obecného vymezení pravomoci ministerstva spravedlnosti toliko uvedl, že námitka je irelevantní, neboť délku této lhůty stanovil zákonodárce.

Městský soud v Praze je nucen konstatovat, že takto odůvodněné napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Není z něho totiž vůbec zřejmé, z jakých důvodů rozkladový správní orgán považoval žalobcem učiněný návrh na přerušení řízení za neakceptovatelný.

Z obsahu podaného rozkladu je přitom zřejmé, že právě v tomto návrhu bylo těžiště žalobcova rozkladu, a proto bylo na místě, aby rozkladový orgán soustředil svou argumentaci právě tímto směrem. Tím spíše tak měl činit s ohledem na obsah podaného rozkladu, v němž žalobce zcela adekvátně namítal i porušení zásad správního řízení. Odůvodnění týkající se námitek ohledně přerušení řízení a porušení zásad správního řízení je podáno toliko v obecné rovině, aniž by bylo vztaženo ke konkrétní posuzované věci. Rozkladový orgán na námitky de facto nereagoval, nýbrž podal toliko obecný výklad k jednotlivým ustanovením, aniž by citovaná ustanovení aplikoval na daný případ. I když přerušení řízení představuje úkon správního orgánu, který se týká vedení řízení, pokud byl obsahem rozkladové námítky, nebylo možno se s tímto návrhem vypořádat toliko citací zákonných ustanovení, popř. uvést možné akty naplnění citovaných ustanovení bez aplikace na daný případ.

Tento nedostatek pak nelze zhojit podrobnějším vyjádřením k podané žalobě, jak ostatně konstatoval již Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Afs 66/2008 – 71. Lze tak shrnout, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se jednak nevypořádalo s námitkami žalobce a jednak z něj není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů dospěl rozkladový orgán k neakceptaci žalobcova návrhu na přerušení řízení s ohledem na řízení, které probíhalo před jiným orgánem a jehož výsledek měl zásadní vliv na rozhodnutí ve věci samé.

Z uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze postupoval v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil. Soud pak podle § 78 odst. 4 vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Soud se ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu /rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2003, č.j. 7 A 38/2001-37) nezabýval meritem věci za situace, kdy napadené rozhodnutí ruší pro podstatné vady řízení podle cit. ust. § 76 s.ř.s., když soudcovské hodnocení by v danou chvíli bylo předčasné. Bude na žalovaném, aby se v dalším řízení podrobně vypořádal s námitkami žalobce včetně obrany uplatněné v žalobě, tyto námitky řádně vyhodnotil a rozhodl, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí zaujme stanovisko ke všem uplatněným důvodům a řádně a podrobně vyloží, jakými úvahami byl ke svým závěrům veden.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žalobci, který měl ve věci úspěch přiznal náhradu těchto nákladů proti ve věci neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč a nákladů na právní zastoupení tj. za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013, tj. 3 100 Kč a paušální částka 300 Kč, tedy celkem 8 228 Kč včetně daně z přidané hodnoty. Celková výše nákladů činí 11 228 Kč. Soud dodává, že nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť ohledně tohoto návrhu nebyl žalobce úspěšný. K plnění soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. června 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková